

ZA DVEŘMI
JE
PANDA

SARAH HORNE

 PRESS

Za dveřmi je panda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah Horne
Za dveřmi je panda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZA DVEŘMI JE PANDA

SARAH HORNE

 P R E S S

Original English language edition first published 2021 under the title PANDA AT THE DOOR by The Chicken House, 2 Palmer St, Frome, Somerset, BA11 1DS, UK

Text and illustrator copyright SARAH HORNE 2021
Original idea by Victoria Andersen copyright Big Idea Competition Ltd 2019
Story written by Anna Wilson with Sarah Horne copyright Chicken House Publishing Ltd 2021

All character and place names used in this book are © SARAH HORNE 2021 cannot be used without permission

The Author/Illustrator has asserted his/her moral rights.
All rights reserved.

Translation © Eva Kadlecová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4682-8
ISBN 978-80-264-4698-9 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)

KAPITOLA 1

Pando-divné zprávy

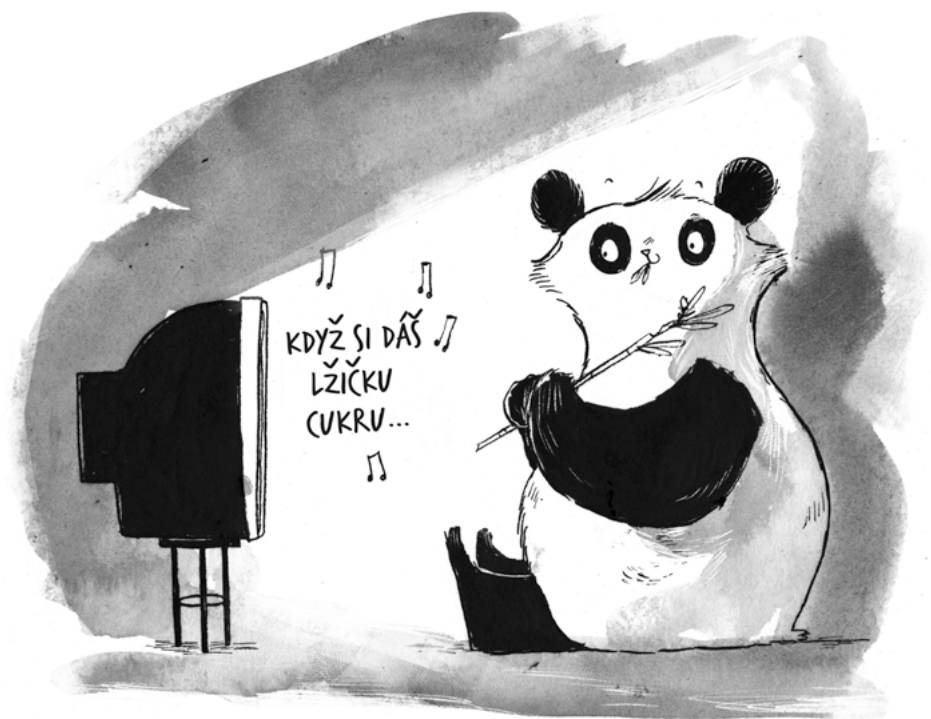
„**J**á se ráda směju! Hahaha!“ broukala si Laskonka po dalším prakticky perfektním dni, který strávila jako hvězdná atrakce zoo v Edinburghu. Náhodného kolemjdoucího by možná nenapadlo, že panda může působit jako bavič, ale kdyby se na chvíli zastavil a díval, brzy by souhlasil, že když přijde na to, rozesmát děti, je Laskonka učiněný mistr. „Po... celý... den!“ prozpěvovala si a mávala na rozloučenou lidem, kteří se na ni přišli podívat. Posílala za

nimi vzdušné pusinky ještě dlouho potom, co se davy rozešly. „Zítra se zase vraťte!“ volala do chladného večerního vzduchu. „Bylo mi s vámi krásně!“

Když bylo jasné, že už je zase sama, vrátila se Laskonka do své ohrádky. S povzdechem se posadila a pustila se do své oblíbené večerní zábavy: sledování filmu *Mary Poppins* na DVD, které jí věnoval její ošetřovatel Gerald, když přišla jako mládě do edinburské zoo. Napadlo ho, že se s ním bude cítit méně osamělá. A byla to pravda. Aspoň nějakou dobu.

Laskonka Mary Poppins milovala.

Milovala samozřejmě i Geralda. Oba dva ji každý po svém učili hodně věcí o životě. Jeden ji učil, jak být za každých okolností zdvořilá a veselá, a druhý zase, jak být hvězdnou atrakcí. (Jeden měl kouzelný deštník a druhý zrzavý knírek. Zkuste uhodnout, kdo byl kdo!)

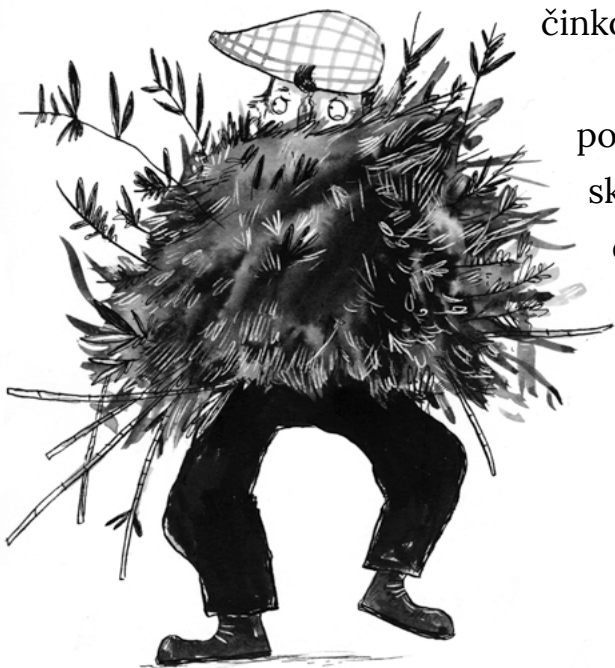
Ale ani jeden z nich jí nedovedl nahradit opravdovou rodinu.

Laskonka sledovala, jak se Mary Poppins vznáší po nebi pod svým kouzelným deštníkem, a znovu si povzdechla. „Jednou,“ zašeptala tiše, „když budu moc a moc cvičit, se možná naučím létat jako ty, Mary Poppins, a pak si najdu rodinu, se kterou budu žít. Rodinu, která mě bude potřebovat.“

PÍÍP!

Laskonka věděla, že pípání znamená bambus. A opravdu, přesně načas jako vždy, se objevil Gerald se svačinkou.

„AhojGeralde!“ pozdravila ho Laskonka. „Nebyl to dnes ale superkalifradžilistikexpijalidózní den?“

„Hmmm,“ zahekal její ošetřovatel, který odemykal její výběh s náručí plnou lesklých zelených bambusových výhonků. Panda jich dovede každý den spořádat skoro tolik, kolik sama váží, takže tento úkon prováděl Gerald často.

„Počkej, pomůžu ti s tím.“ Laskonka mu ulehčila od části hromady.

Gerald si otřel čelo. „Díky, holka,“ řekl. „Uf! Jsem úplně vyřízenej. Plameňáci mi dneska dávají pěkně zabrat.“

„Chudáčku! To jsou ale zlobiví ptáci,“ politovala ho Laskonka. „Sedni si a dej si chvilku pauzu!“

„Pauzu,“ zavrčel Gerald. „Jestli si sednu, holka, tak už nikdy nevstanu! Já halt taky nemládnu – co nevidět mi bude třiaosmdesát!“

„To je opravdu hodně,“ přikývla Laskonka.

„Pěkně děkuju!“ předstíral Gerald, že je uražený. „Ale radši puďu, aby mě šéfové nevi-

děli v práci posedávat. Už takhle se šušká, že se mě chtěj zbavit.“

Laskonka zamyšleně přežvykovala zvláště lahodný výhonek. „Myslím, že ani já nemládnu,“ odtušila. Neměla ponětí, jak je vlastně stará – věděla jen, že sem před dlouhou dobou přijela ve velké dřevěné bedně. „A je na světě vůbec někdo, kdo mládne?“ zeptala se spíš sama sebe než Geralda. „Kdyby se to dělo, byla bych já malé medvíďátko a ty růžové lidské miminko.“ Zahihňala se té představě a zakousla se do dalšího bambusového výhonku. „Doufám, že zoo nepřemýšlí, že se zbaví i mě. Ledaže...“ Ten nápad ji zasáhl tak náhle, že jí vypadlo stéblo z pusy. „Ledaže by chtěli, abych se starala o nějakou rodinu! Tak strašně moc by se mi líbilo dělat chůvu – s velkou taškou, kloboukem a deštníkem, zrovna jako Mary Poppins. Myslíš, že k tomu někdy dostanu příležitost?“

„Mmm?“ Gerald hvízdal. „Chůva? Kdo kdy slyšel o pandě, co dělá chůvu? A s taškou? Zdá se mi, že spíš tobě pěkně fouká pod tašky!“ Gerald se nevrle zasmál a podrbal Laskonku mezi ušima.

Laskonka z toho byla trochu zmatená a neměla ponětí, o čem to mluví. Jak může pandě v ohrádce foukat pod tašky?

PÍP PÍP!

„Ááá! Ty moje nový hodinky, to je ale krám!“ zavrčel podrážděně Gerald. Laskonka zamžourala na zařízení na jeho zápěstí. Bylo velmi elegantní – černé a lesklé, se čtvercovým ciferníkem. (Černá byla

Laskončina nejoblíbenější barva. Její druhá nejoblíbenější barva byla bílá.) Ty hodinky dali Geraldovi šéfové za to, že pracoval v zoo už šedesát let – to je trojnásobek věku, jakého se dožije průměrná panda.

PÍP PÍP PÍP!

„Přestane to někdy?“ zabručel znovu podrážděně Gerald.

„Pardon,“ pronesla Laskonka. „Řekla jsem něco špatně?“

Gerald se zasmál. „Nemyslím tebe, holka zlatá! Myslím ty krákající hodinky. Posílají mi zprávy, radí mi, jak se o tebe mám starat, kdy tě mám nakrmit – jako bych to po šedesáti letech nevěděl!“ Vztekle zafuněl.

„Snaž se nerozčilovat, Geralde,“ poplácala ho Laskonka po ruce. „Není to pro tebe dobré.“

„Ty jsi moje malý zlatíčko.“
Usmál se na ni.
„A o to hůř se mi to říká –“

PÍP PÍP PÍP
PÍÍÍP!

„Ááá! Ten krám!“ zařval Gerald a strhl si hodinky ze zápěstí.

„Myslím, že tě ty hodinky vůbec neposlouchají, Geralde,“ konstatovala Laskonka, která chtěla být užitečná.

PÍÍÍÍÍÍÍP!!!

„Grrr!“ Geraldovo obočí se spojilo do jediné zamračené housenky. Nedbale si nacpal hodinky do kapsy.

„A proč si prostě nepřečteš, co se tam píše, Geralde? Třeba je to něco důležitého,“ navrhl Laskonka.

„Není to nic...“ Gerald zaváhal. „Nic, co by nemohlo počkat. A teď – co kdyby ses pustila do svačiny? Já ti zatím nanosím trochu čerstvý podestýlky.“

Laskonka věděla, že přes všechny Geraldovy stížnosti se jeho hodinky čas od času projeví jako docela užitečná věc. Tak třeba ten incident s mandrilem Larrym, který chtěl tenkrát zmizet s tím pánem v dodávce. Díky sledovacímu zařízení na Larryho pravé noze a aplikaci „Najdi svou opici“ v Geraldových hodinkách byl ošetřovatel na místě činu jako první.

Laskonka zavrtěla hlavou. Lidi dovedou být takoví hlupácci. Každopádně ať chce zoo po Geraldovi cokoliv, je to jeho problém. Laskonka totiž musela cvičit na svou show – a, jak ví úplně každý, jen díky cviku můžete být prakticky perfektní.

„Zítra, Geralde, předvedu svou nejlepší,“ zdvihla tlapku nad hlavu, „svou nejnapínavější,“ stočila nohy do pozice tří hodin, „svou nejúžasnější,“ pohlédla vzhůru a vykasala si imaginární sukni, „pandí show všech dob!“

„No jasně, holka,“ zamumlal Gerald. Svěsil hlavu. „Jen si dej záležet, ať je to tvoje nejlepší show, protože bude možná tvoje poslední.“

Laskonka se zarazila uprostřed tanečku a vykulila na něj oči. „Prosím za prominutí, ale jak to myslíš?“

PÍÍP! PÍÍP! PÍÍP!

„Ááá, už SKLAPNI!“

„Vidím, že jsi rozrušený, Geralde, ale vážně není zapotřebí být takhle hrubý.“ Laskonka si pomyslela, že její ošetřovatel se chová velice podivně.

„Já nechtěl křičet na tebe, holka. To ty hodinky – a ty nadutý šéfové, co mi furt říkají, co

mám dělat!“ Ted’ už drmolil tak, že mu bylo sotva rozumět. „Kdyby mě místo toho nechali dřív sestavit plán adopce, moh jsem tě zachránit, místo aby tě poslali pryč –“ Gerald se zarazil. „Áááá! Vážně jsem to řek nahlas?“

„Adopce? Zachránit mě? Poslat mě pryč?“ opakovala Laskonka.

Geraldovi zrudl obličej. Vypadal jako pštros, kterého někdo škrtil.

„Geralde? Poslat mě pryč? A kam?“ dožadovala se Laskonka naléhavě odpovědi.

Gerald zašoupal nohama. „Mnooo...“ začal.

„Mno co, Geralde?“ trvala na svém.

Gerald si odkašlal. „Ty víš, že se nikdy nemůžeš stát chůvou, vid’ že jo, Laskonko?“ Poplácal ji po rameni. „Jsi panda. Medvěd. Nemůžeš žít s lidskou rodinou.“

„A proč ne?“ opáčila Laskonka s mírně, zato sveřepě zamračeným pohledem.

Gerald zavrtěl hlavou. „Láme mi srdce, že ti to musím říct.“ V očích se mu objevily slzy. „Jsi moje malá panda, miláčku. Vzácná a divoká. Ale nikdy nebudeš nic jinýho. A pandy musí mít mláďata, aby bylo na světě víc pand. Čím bysme byli bez mladých?“

„O čem to mluvíš, Geralde?“ pokusila se Laskonka o zavrčení v naději, že tím svého ošetřovatele přiměje k pořádnější odpovědi.

„Vedení – šéfové,“ zamumlal Gerald a rozhlédl se, jako by čekal, že ho odposlouchávají špióni, „oni tě chtějí poslat do...“ ztlumil hlas tak, že téměř šeptal, „do Číny.“

Laskonce spadla čelist. „Čína? Kde to je?“ Slyšela o číně na talíři, ale nikdy se nedoslechla, že by se

